

sagt, udtrykkelig fremhævet i Motiverne til Udkastet om Rigsretsloven, ligesom det ogsaa i sin Tid yderligere er fremhævet under Forhandlingerne i Landsthinget — idet der her kun kan være Spørgsmaal om ganske enkelte Sager, hvis Omfang kan være høist forskjelligt og derfor er det fundet rigtigt, ganske at overlade Spørgsmaalet om Godtgjørelsen til Rigsretten. Det er derfor ogsaa udenfor al Tvivl, der kan ikke opkastes den mindste Skygge af Tvivl derimod, at Meningen er den, at Rigsretten i saa Henseende ingenlunde skal hente Analogier fra, hvad der finder Sted ved andre offentlige eller criminelle Sager, men at den skal overvæge Arbejdets Bessaffenhed og Omfang i det foreliggende Tilfælde. Naar der nu paa et andet Sted i Rigsretsloven, i § 18, udtrykkelig handles om Folkethingets Stilling til en for Rigsretten anlagt Sag, saa maa det indrømmes, mener jeg, at det havde ligget overordentlig nær, dersom det havde været Meningen, som man nu paastaar, da paa dette Sted at indsatte en Bestemmelse, hvorefter Folkethinget skulde være den, der tog Beslutning med Hensyn til Godtgjørelsen for Sagsføreren, ligesom det var den, der antog ham. At der imidlertid kunde reises mange og forskjellige Betragtninger mod en saadan Bestemmelse, er, som det forekommer mig, tilstrækkelig klart godtgjort af min ærede Collega tidligere; jeg tror virkelig ikke, at man behøver at gaae dybt ind paa Sagen for at see, at en saadan Regel i sin Almindelighed vilde være meget mislig og farlig; jeg tror, at det i denne Henseende er nok at anføre, hvad der ogsaa under Forhandlingerne her fra et Par Sider er bleven gjort gjældende, at dersom en Rigsretsaction faldt ud til en Domsfælde, og dersom denne maasker blev af en meget alvorlig Art, vilde det dog være i højeste Grad „skændende“ — det var Udtrykket, som blev brugt — om man, hvor Anklagen var reist, skulde vurdere og belønne de Anstrengelser, som fra Actors Side havde fundet Sted for at faae de Anklagede domte; men holder man fast herved, nemlig: at Folkethinget, naar en Rigsretsag havde ledet til Domsfælde og Straf, ikke ret vel, uden at gjøre Brud paa det Passende og Sømmelige,

kunde befatte sig med at forhandle og bestemme Actors Salair, saa vilde en Fremgangsmaade som den foreslaaede jo være en ganske overordentlig uheldig, idet den da vilde have tilfølgende, at der fra Folkethingets Side kun blev Spørgsmaal om at bestemme Honorar for den offentlige Anklager, naar Sagen endte med de Tilstaltes Fritjendelse. Jeg kan derfor ikke skønne rettere, end at hvad der fra Indenrigsministerens Side er blevet udtalt med Hensyn til dette Punkt, trods de Indvendinger, der ere fremsorte derimod, staaer endnu saa fast og vel begrundet som Noget.

Det andet Punkt, som af Indenrigsministeren blev omhandlet, var: hvorvidt det kunde ansees for rigtigt, at Thinget vilde sætte en saadan Bevilling ind i en det forelagt almindelig Tillægsbevillingslov. I den Henseende tror jeg, at en ikke ringe Misforstaaelse fra flere Sider har været tilstede; det er vel muligt, at den kan være foranlediget ved nogle stærke Udtryk fra min ærede Collegas Side, det veed jeg ikke, men under Forhandlingerne selv blev det imidlertid saa tydeligt lagt for Dagen, hvad der var Meningen, at der derom ikke kan være nogen Tvivl. Jeg har saa ofte havt Leilighed til for mit Vedkommende at udtale mig om dette Spørgsmaal, at jeg ikke tror, at jeg behøver at frygte for at være udsat for nogen Misforstaaelse, naar jeg siger, at jeg paa ingen Maade betragter det som Noget, der er i Strid med det rette Forhold mellem Rigsdagen og Regjeringen, at der paa Finantsloven eller paa Tillægsbevillingslove fra Thingets Side fremkommer Forslag om yderligere Bevillinger. Saadanne Bevillinger ville jo desuden i Reglen hyppigst, ja næsten altid, gaae ud paa at stille et vist større eller mindre Beløb til Ministeriets Disposition i et eller andet Diemed, og jeg kan ikke erkjende, at dette i og for sig skulde være misligt for Regjeringen, da det er en Selvfølge, at Ministeriet maatte kunne undlade at anvende et saadant Beløb, naar det fandt, at der ikke var gyldig Anledning dertil. Men anderledes stiller Sagen sig ganske vist, naar der bliver Spørgsmaal om Bevillingen af et Beløb med en be-